ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 6ης Σεπτεμβρίου 2023*

«Ρήτρα διαιτησίας – Ειδικό πρόγραμμα έρευνας και ανάπτυξης στον τομέα “Ποιότητα ζωής και διαχείριση έμβιων πόρων” – Σύμβαση επιδοτήσεως – Έκθεση έρευνας της OLAF με την οποία διαπιστώθηκαν οικονομικές παρατυπίες – Επιστροφή των καταβληθέντων ποσών – Εφαρμοστέο δίκαιο – Παραγραφή – Συνέπειες της έκθεσης της OLAF»

Στην υπόθεση T-748/20,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον J. Estrada de Solà και την M. Ilkova, επικουρούμενοι από τον E. Bouttier, δικηγόρο,

ενάγουσα,

κατά

Centre d’étude et de valorisation des algues SA (CEVA), με έδρα το Pleubian (Γαλλία), εκπροσωπούμενο από τον A. Raccah, δικηγόρο,

SELARL AJIRE, με έδρα τη Rennes (Γαλλία),

και

SELARL TCA, με έδρα το Saint-Brieuc (Γαλλία),

εναγόμενοι,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο, κατά τις διασκέψεις, από τους R. da Silva Passos, πρόεδρο, V. Valančius (εισηγητή) και L. Truchot, δικαστές,

γραμματέας: H. Eriksson, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Νοεμβρίου 2022,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

1 Με την αγωγή που άσκησε δυνάμει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί, κατ' ουσίαν, τον καθορισμό του ποσού της απαιτήσεώς της η οποία έγκειται στην επιστροφή των επιδοτήσεων που καταβλήθηκαν στο πλαίσιο σύμβασης χρηματοδότησης που συνήφθη με το Centre d'étude et de valorisation des algues SA (Κέντρο για τη μελέτη και αξιοποίηση των φυκών, στο εξής: CEVA) για την υλοποίηση σχεδίου στο πλαίσιο του ειδικού προγράμματος έρευνας και ανάπτυξης με τίτλο «Ποιότητα ζωής και διαχείριση έμβιων πόρων».

Ιστορικό της διαφοράς

2 Στις 17 Ιανουαρίου 2001, η Επιτροπή συνήψε με το CEVA σύμβαση η οποία είχε ως αντικείμενο την υλοποίηση σχεδίου στο πλαίσιο του ειδικού προγράμματος έρευνας και ανάπτυξης με τίτλο «Ποιότητα ζωής και διαχείριση έμβιων πόρων» (στο εξής: σχέδιο Seapura) και προέβλεπε την καταβολή επιδότησης ύψους 123 735 ευρώ (στο εξής: σύμβαση Seapura).

3 Το 2006, η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) κίνησε έρευνα λόγω υπονοιών απάτης σχετικών με διάφορα σχέδια που υλοποίησε το CEVA, μεταξύ των οποίων και το σχέδιο που αποτελούσε αντικείμενο της συμβάσης Seapura.

4 Στις 11 Δεκεμβρίου 2007, η OLAF εξέδωσε την τελική της έκθεση (στο εξής: έκθεση της OLAF), διαπιστώνοντας παρατυπίες στο πλαίσιο της εκτέλεσης της σύμβασης Seapura οι οποίες συνίσταντο, μεταξύ άλλων, σε παραποιήσεις των δελτίων χρόνου εργασίας του προσωπικού του CEVA.

5 Με έγγραφο της 29ης Οκτωβρίου 2008, η Επιτροπή ενημέρωσε το CEVA ότι, λόγω των σοβαρών οικονομικών παρατυπιών οι οποίες διαπιστώθηκαν με την έκθεση της OLAF, προτίθετο να εκδώσει χρεωστικά σημειώματα για το ποσό των 123 735 ευρώ, πλέον τόκων, με σκοπό την επιστροφή της επιδότησης που καταβλήθηκε βάσει της σύμβασης Seapura, καλώντας συγχρόνως το CEVA να υποβάλει τις παρατηρήσεις του.

6 Στις 13 Μαρτίου 2009, η Επιτροπή απέστειλε στο CEVA τέσσερα χρεωστικά σημειώματα για συνολικό ποσό 168 220,16 ευρώ (στο εξής: χρεωστικά σημειώματα).

7 Καθόσον το CEVA δεν ανταποκρίθηκε στα χρεωστικά σημειώματα, η Επιτροπή του απέστειλε, στις 11 Μαΐου 2009, τέσσερις υπομνηστικές επιστολές (στο εξής: υπομνηστικές επιστολές).

8 Λόγω συνεχιζόμενης μη καταβολής εκ μέρους του CEVA, η Επιτροπή του απέστειλε, στις 12 Ιουνίου 2009, τέσσερα έγγραφα οχλήσεως.

9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Ιουλίου 2009, το CEVA άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση των υπομνηστικών επιστολών, η οποία πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-285/09.

10 Με απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2011, CEVA κατά Επιτροπής (T-285/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:479), το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη για τον λόγο ότι οι υπομνηστικές επιστολές, λόγω ακριβώς της φύσεώς τους, δεν συνιστούσαν διοικητικές αποφάσεις των οποίων η ακύρωση μπορούσε να ζητηθεί δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

11 Με απόφαση που εξέδωσε το tribunal correctionnel de Rennes (πλημμελειοδικείο Rennes, Γαλλία) στις 26 Απριλίου 2011, το CEVA και ο πρώην διευθύνων σύμβουλός του καταδικάστηκαν για απάτη καθώς και για υπεξαίρεση δημοσίου χρήματος και τους επιβλήθηκε, αντιστοίχως, πρόστιμο ύψους 80 000 ευρώ και ποινή φυλάκισης 18 μηνών με αναστολή.

12 Με την απόφαση του tribunal correctionnel de Rennes (πλημμελειοδικείου Rennes) επί της πολιτικής αγωγής που άσκησε η Επιτροπή, οι κατηγορούμενοι κρίθηκαν αλληλεγγύως υπόχρεοι να καταβάλουν στην Επιτροπή το ποσό των 303 631 ευρώ προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας που υπέστη, ιδίως λόγω των οικονομικών παρατυπιών που εμφιλοχώρησαν κατά την εκτέλεση της σύμβασης Seapura.

13 Με απόφαση της 1ης Απριλίου 2014, το cour d'appel de Rennes (εφετείο Rennes, Γαλλία) απάλλαξε το CEVA και τον πρώην διευθύνοντα σύμβουλό του από όλες τις κατηγορίες και απέρριψε την πολιτική αγωγή της Επιτροπής.

14 Με απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 2015, το ποινικό τμήμα του Cour de cassation (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου, Γαλλία), κατόπιν αιτήσεως του γενικού εισαγγελέα του cour d'appel de Rennes (εφετείου Rennes), αναίρεσε την απόφαση του ως άνω δικαστηρίου της 1ης Απριλίου 2014 μόνον καθ' ο μέτρο απαλλάσσονταν οι κατηγορούμενοι από τις κατηγορίες της υπεξαίρεσης δημοσίου χρήματος και, κατά το μέτρο αυτό, παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του cour d'appel de Caen (εφετείου Caen, Γαλλία).

15 Με απόφαση της 22ας Ιουνίου 2016, το tribunal de commerce de Saint-Brieuc (εμποροδικείο Saint-Brieuc, Γαλλία) κίνησε διαδικασία διασώσεως του CEVA και όρισε ως σύνδικο τη SELARL TCA (στο εξής: TCA).

16 Στις 15 Σεπτεμβρίου 2016, στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας, η Επιτροπή ανήγγειλε στην TCA απαίτηση ανερχόμενη στο συνολικό ποσό των χρεωστικών σημειωμάτων που εκδόθηκαν για την επιστροφή των επιδοτήσεων οι οποίες είχαν καταβληθεί, μεταξύ άλλων, βάσει της σύμβασης Seapura, ήτοι ανερχόμενη σε ποσό ύψους 289 012,95 ευρώ πλέον τόκων υπερημερίας, συνολικά δε σε 431 002,18 ευρώ.

17 Στις 6 Δεκεμβρίου 2016, η TCA αμφισβήτησε την απαίτηση της Επιτροπής.

18 Με απόφαση της 21ης Ιουλίου 2017, το tribunal de commerce de Saint-Brieuc (εμποροδικείο Saint-Brieuc) ενέκρινε το σχέδιο διασώσεως του CEVA και ανέθεσε στη SELARL AJIRE την επίβλεψη της εφαρμογής του σχεδίου διασώσεως (στο εξής: AJIRE).

19 Με απόφαση της 23ης Αυγούστου 2017, η οποία κατέστη αμετάκλητη, το cour d'appel de Caen (εφετείο Caen), αποφαινόμενο κατόπιν παραπομπής σε συνέχεια της αναιρετικής αποφάσεως του Cour de cassation (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου), απάλλαξε το CEVA από την κατηγορία της υπεξαίρεσης δημοσίου χρήματος και καταδίκασε τον πρώην διευθύνοντα σύμβουλό του σε ποινή φυλάκισης ενός έτους με αναστολή και σε πρόστιμο ύψους 20 000 ευρώ για υπεξαίρεση δημοσίου χρήματος.

20 Με διάταξη της 11ης Σεπτεμβρίου 2017, ο εισηγητής δικαστής της διαδικασίας διασώσεως απέρριψε την αξίωση της Επιτροπής στο σύνολό της (στο εξής: διάταξη του εισηγητή δικαστή).

21 Η Επιτροπή άσκησε έφεση κατά της διατάξεως του εισηγητή δικαστή.

22 Με απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 2020, το cour d'appel de Rennes (εφετείο Rennes) εξαφάνισε τη διάταξη του εισηγητή δικαστή και διαπίστωσε ότι υφίσταται σοβαρή διχογνωμία σχετικά με την παραγραφή και τη βασιμότητα των χρεωστικών σημειωμάτων, ζητήματα που έκρινε ότι έπρεπε να επιλυθούν από το αρμόδιο δικαστήριο ενώπιον του οποίου όφειλε να προσφύγει η Επιτροπή.

Αιτήματα των διαδίκων

23 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να υποχρεώσει το CEVA να της καταβάλει το ποσό των 234 491,02 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί σε κεφάλαιο ύψους 168 220,16 ευρώ πλέον τόκων υπερημερίας ύψους 66 270,86 ευρώ·

– να καταδικάσει το CEVA στα δικαστικά έξοδα.

24 Το CEVA ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αγωγή·

– να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει το ποσό των 30 000 ευρώ για τα δικαστικά έξοδα.

25 Δεδομένου ότι η TCA και η AJIRE δεν κατέθεσαν υπόμνημα αντικρούσεως εντός της προθεσμίας του άρθρου 81 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, η Επιτροπή ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να της επιδικάσει τα αιτήματά της καθ' ο μέτρο στρέφονταν κατά της TCA και της AJIRE, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 123, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

26 Με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι, σύμφωνα με το άρθρο L.622-22 και το άρθρο L.626-25, δεύτερο εδάφιο, του γαλλικού εμπορικού κώδικα, όφειλε να εναγάγει τον σύνδικο και τον εντεταλμένο για την επίβλεψη της εφαρμογής του σχεδίου διασώσεως του CEVA, ήτοι την TCA και την AJIRE, γι' αυτό και, παράλληλα με το CEVA, έστρεψε την αγωγή της και κατά των εν λόγω εταιριών.

27 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 11ης Νοεμβρίου 2022, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν επιθυμούσε την καταδίκη του εναγομένου, αλλά τον καθορισμό του ποσού της απαιτήσεώς της, όπερ και σημειώθηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζητήσεως. Διευκρίνισε δε ότι το αίτημά της δεν στρεφόταν κατά της TCA και της AJIRE και ότι, κατά συνέπεια, δεν ζητούσε από το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι οι εταιρίες αυτές ήσαν υποχρεωμένες να επιστρέψουν τα ποσά που είχαν καταβληθεί στο πλαίσιο της εκτέλεσης της σύμβασης Seapura.

Σκεπτικό

28 Κατά το άρθρο 272 ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι αρμόδιο να λαμβάνει αποφάσεις δυνάμει ρήτρας διαιτησίας που περιέχεται σε σύμβαση δημόσιου ή ιδιωτικού δικαίου, η οποία συνάπτεται από την Ένωση ή για λογαριασμό της. Κατά το άρθρο 256, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαίνεται σε πρώτο βαθμό επί των αγωγών που ασκούνται δυνάμει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ.

29 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι το άρθρο 5, παράγραφος 2, της σύμβασης Seapura περιέχει ρήτρα διαιτησίας δυνάμει της οποίας όλες οι σχετικές με την εν λόγω συμφωνία διαφορές θα υποβάλλονται στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο να εκδικάσει την υπό κρίση αγωγή.

Επί της παραγραφής του αιτήματος της Επιτροπής

30 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, το CEVA προβάλλει ένσταση απαραδέκτου της αγωγής για τον λόγο ότι η αξίωση της Επιτροπής έχει παραγραφεί τόσο κατά το βελγικό δίκαιο όσο και κατά το δίκαιο της Ένωσης.

31 Η Επιτροπή υποστηρίζει, πρώτον, ότι η ένσταση απαραδέκτου την οποία προέβαλε το CEVA είναι απαράδεκτη διότι η ένσταση παραγραφής δεν αφορά το παραδεκτό, αλλά αποτελεί ζήτημα ουσίας, και, δεύτερον, ότι η προθεσμία παραγραφής δεν έχει ακόμη παρέλθει ούτε κατά το βελγικό δίκαιο ούτε κατά το δίκαιο της Ένωσης.

32 Εν προκειμένω, το άρθρο 5, παράγραφος 1, της σύμβασης Seapura ορίζει ότι «η σύμβαση διέπεται από το βελγικό δίκαιο».

33 Ωστόσο, η Επιτροπή, με την απάντησή της σε γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου την οποία επιβεβαίωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, υποστηρίζει ότι στις 13 Μαρτίου 2009, ημερομηνία εκδόσεως των χρεωστικών σημειωμάτων, ίσχυε ο κανονισμός (ΕΚ, Ευρατόμ) 1605/2002 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2002, για τη θέσπιση του δημοσιονομικού κανονισμού που εφαρμόζεται στο γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ 2002, L 248, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ) 1995/2006 του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2006 (ΕΕ 2006, L 390, σ. 1).

34 Το CEVA υποστηρίζει ότι οι δημοσιονομικοί κανονισμοί τους οποίους επικαλείται η Επιτροπή δεν μπορούν να εφαρμοστούν σε καταστάσεις διαμορφωθείσες πριν από την έναρξη της ισχύος τους.

35 Το CEVA διευκρινίζει, πρώτον, ότι κατά την ημερομηνία υπογραφής της σύμβασης Seapura, στις 17 Ιανουαρίου 2001, ο δημοσιονομικός κανονισμός ίσχυε υπό τη μορφή του δημοσιονομικού κανονισμού της 21ης Δεκεμβρίου 1977, που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/002, σ. 77), όπως είχε τροποποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ) 2548/98 του Συμβουλίου, της 23ης Νοεμβρίου 1998 (ΕΕ 1998, L 320, σ. 1, στο εξής: δημοσιονομικός κανονισμός 2548/98), και, δεύτερον, ότι το κείμενο του εν λόγω δημοσιονομικού κανονισμού δεν περιείχε κανόνες περί παραγραφής.

36 Όσον αφορά τον δημοσιονομικό κανονισμό όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υποθέσεως, επισημαίνεται ότι, κατά την ημερομηνία σύναψης της σύμβασης Seapura, ο εφαρμοστέος δημοσιονομικός κανονισμός υπό την τότε ισχύουσα μορφή του, ήτοι ο δημοσιονομικός κανονισμός 2548/98, δεν προέβλεπε ειδικές διατάξεις σχετικά με την παραγραφή ή τους τρόπους διακοπής της παραγραφής.

37 Ως εκ τούτου, στην προκειμένη περίπτωση είναι εφαρμοστέοι οι κανόνες παραγραφής που προβλέπονται από το δίκαιο που διέπει τη σύμβαση, ήτοι το βελγικό δίκαιο.

38 Στο βελγικό δίκαιο, το άρθρο 2262bis, παράγραφος 1, του βελγικού αστικού κώδικα, στο πεδίο εφαρμογής του οποίου εμπίπτουν οι συμβατικές αξιώσεις, ορίζει ότι «[ο]ι ενοχικές αξιώσεις παραγράφονται σε δέκα έτη».

39 Σημειωτέον εξάλλου ότι, σύμφωνα με το άρθρο 2257 του βελγικού αστικού κώδικα, η παραγραφή των ενοχικών αξιώσεων αρχίζει από την επομένη της ημέρας κατά την οποία η αξίωση καθίσταται απαιτητή.

40 Αφενός, δεν αμφισβητείται ότι η υπό κρίση διαφορά είναι συμβατικής φύσεως. Το άρθρο 3, παράγραφος 5, του παραρτήματος ΙΙ της σύμβασης Seapura ορίζει συναφώς ότι, «[μ]ετά την πλήρη εκτέλεση της συμβάσεως, καταγγελία της συμβάσεως ή λήξη της συμμετοχής αντισυμβαλλομένου, η Επιτροπή δύναται να ζητήσει ή ζητεί, κατά περίπτωση, από τον αντισυμβαλλόμενο την επιστροφή του συνόλου της καταβληθείσας κοινοτικής χρηματοδοτικής συμμετοχής λόγω απάτης ή σοβαρών οικονομικών παρατυπιών που διαπιστώθηκαν στο πλαίσιο λογιστικού ελέγχου».

41 Από το γράμμα της εν λόγω διάταξης προκύπτει ότι οι συμβαλλόμενοι στη σύμβαση Seapura συμφώνησαν ότι η επιστροφή, λόγω απάτης ή σοβαρών οικονομικών παρατυπιών που διαπιστώθηκαν στο πλαίσιο λογιστικού ελέγχου, του συνόλου της ενωσιακής συμμετοχής που καταβλήθηκε στο CEVA τελεί υπό την προϋπόθεση της προηγούμενης υποβολής σχετικού αιτήματος από την Επιτροπή.

42 Προς τούτο, στις 13 Μαρτίου 2009 η Επιτροπή απέστειλε στο CEVA τέσσερα χρεωστικά σημειώματα για την είσπραξη της απαιτήσεώς της. Πρέπει, συνεπώς, να γίνει δεκτό ότι αυτήν ακριβώς την ημερομηνία η Επιτροπή αξίωσε από το CEVA την επιστροφή των ποσών που είχε εισπράξει βάσει της σύμβασης Seapura.

43 Υπό τις περιστάσεις αυτές, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 3, παράγραφος 5, του παραρτήματος ΙΙ της σύμβασης Seapura, η αξίωση της Επιτροπής κατέστη απαιτητή στις 13 Μαρτίου 2009.

44 Αφετέρου, διαπιστώνεται ότι το CEVA δεν προέβαλε κανένα συγκεκριμένο επιχείρημα από το οποίο να προκύπτει ότι η αξίωση κατέστη απαιτητή πριν από τις 13 Μαρτίου 2009.

45 Ως εκ τούτου, η δεκαετής προθεσμία εντός της οποίας η Επιτροπή μπορούσε να ασκήσει αγωγή κατά του CEVA άρχισε την επομένη της ημέρας κατά την οποία κατέστη απαιτητή η ενοχή, ήτοι στις 14 Μαρτίου 2009, σύμφωνα με το άρθρο 2257 του βελγικού αστικού κώδικα το οποίο μνημονεύεται στη σκέψη 39 ανωτέρω.

46 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προθεσμία παραγραφής θα έληγε, κατ' αρχήν, στις 14 Μαρτίου 2019.

47 Εν προκειμένω, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προθεσμία παραγραφής διεκόπη δύο φορές, συγκεκριμένα στις 26 Απριλίου 2011, όταν παραστάθηκε ως πολιτικώς ενάγουσα ενώπιον του tribunal correctionnel de Rennes (πλημμελειοδικείου Rennes), και έπειτα στις 15 Σεπτεμβρίου 2016, όταν ανήγγειλε επισήμως την απαίτησή της στο πλαίσιο της διαδικασίας διασώσεως του CEVA.

48 Συναφώς, πρέπει να εξεταστεί μόνον αν η προθεσμία παραγραφής διεκόπη εγκύρως με την αναγγελία της απαίτησης της Επιτροπής στο πλαίσιο της διαδικασίας διασώσεως του CEVA, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστούν επίσης τα αποτελέσματα της παράστασης της Επιτροπής ως πολιτικώς ενάγουσας ενώπιον του tribunal correctionnel de Rennes (πλημμελειοδικείου Rennes).

49 Συγκεκριμένα, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ανήγγειλε την απαίτησή της στην TCA στις 15 Σεπτεμβρίου 2016 και ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του βελγικού Cour de cassation (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου), η αναγγελία της απαίτησης διακόπτει την παραγραφή μέχρι την περάτωση της διαδικασίας αφερεγγυότητας.

50 Η Επιτροπή προσθέτει ότι δικαιούται να αντλήσει τα οφέλη που απορρέουν από τις γαλλικές διαδικασίες και να επικαλεστεί τη βάσει του βελγικού δικαίου «αναστολή» της προθεσμίας παραγραφής.

51 Το CEVA αμφισβητεί την επιχειρηματολογία της Επιτροπής, υποστηρίζοντας ότι η διαδικασία διασώσεως η οποία κινήθηκε στη Γαλλία είναι ανεξάρτητη από τις επίμαχες συμβατικές σχέσεις, δεδομένου ότι η απαίτηση της Επιτροπής τελεί υπό αμφισβήτηση και δεν έχει αναγνωριστεί δικαστικώς.

52 Εν προκειμένω, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στις 22 Ιουνίου 2016, το tribunal de commerce de Saint-Brieuc (εμποροδικείο Saint-Brieuc) κίνησε διαδικασία διασώσεως όσον αφορά το CEVA. Στις 15 Σεπτεμβρίου 2016, η Επιτροπή ανήγγειλε την απαίτησή της στην TCA στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας.

53 Πράγματι, από το άρθρο L.622-24 του γαλλικού εμπορικού κώδικα προκύπτει ότι, από τη δημοσίευση της δικαστικής απόφασης περί κινήσεως της διαδικασίας διασώσεως, όλοι οι πιστωτές των οποίων η απαίτηση γεννήθηκε πριν από την έκδοση της εν λόγω δικαστικής απόφασης, πλην των εργαζομένων, αναγγέλλουν τις απαιτήσεις τους στον σύνδικο πτωχεύσεως. Επομένως, βάσει αυτής της διατάξεως η Επιτροπή ανήγγειλε την απαίτησή της στην TCA στο πλαίσιο της διαδικασίας διασώσεως του CEVA.

54 Επιπλέον, το άρθρο L.622-25-1 του γαλλικού εμπορικού κώδικα ορίζει τα εξής: «Η αναγγελία απαιτήσεως διακόπτει την παραγραφή έως την περάτωση της διαδικασίας· απαλλάσσει από κάθε υποχρέωση οχλήσεως και ισοδυναμεί με πράξη δικαστικής επιδίωξης δικαιώματος».

55 Συναφώς, επιβάλλεται καταρχάς η διαπίστωση ότι, όπως υποστήριξε η Επιτροπή απαντώντας σε ερώτηση τεθείσα στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, η κίνηση της διαδικασίας διασώσεως στη Γαλλία συνεπάγεται την άμεση εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) 1346/2000 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας (ΕΕ 2000, L 160, σ. 1), ο οποίος ίσχυε κατά τον χρόνο των υπό κρίση πραγματικών περιστατικών και όριζε το γαλλικό δίκαιο ως lex concursus.

56 Επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο στ', του κανονισμού 1346/2000, «[τ]ο δίκαιο του κράτους έναρξης καθορίζει τις προϋποθέσεις έναρξης, τη διεξαγωγή και την περάτωση της διαδικασίας αφερεγγυότητας», και ιδίως «τα αποτελέσματα της διαδικασίας αφερεγγυότητας επί των ατομικών διώξεων». Επιπλέον, το άρθρο 16, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι «[η] κήρυξη της έναρξης μιας διαδικασίας αφερεγγυότητας από τα κατ' άρθρο 3 αρμόδια δικαστήρια κράτους μέλους, αναγνωρίζεται στο έδαφος όλων των άλλων κρατών μελών μόλις αρχίσει να παράγει τα αποτελέσματά της στο κράτος έναρξης». Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού, «[η] απόφαση έναρξης διαδικασίας του άρθρου 3 παράγραφος 1 παράγει άνευ ετέρου σε κάθε άλλο κράτος μέλος τα αποτελέσματα που ορίζει το δίκαιο του κράτους έναρξης, εφόσον ο παρών κανονισμός δεν προβλέπει άλλως και ενόσω δεν έχει κινηθεί σ' αυτό το άλλο κράτος μέλος καμία άλλη διαδικασία του άρθρου 3 παράγραφος 2».

57 Κατά συνέπεια, βάσει των ως άνω διατάξεων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η κίνηση της διαδικασίας διασώσεως του CEVA στη Γαλλία και η επακόλουθη αναγγελία της απαίτησης της Επιτροπής στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας παρήγαγαν, κατ' εφαρμογήν του γαλλικού δικαίου και, συγκεκριμένα, του άρθρου L.622-25-1 του γαλλικού εμπορικού κώδικα, αποτελέσματα στο βελγικό δίκαιο και, ειδικότερα, τη διακοπή της προβλεπόμενης στο εν λόγω δίκαιο δεκαετούς προθεσμίας παραγραφής. Τα αποτελέσματα της διαδικασίας διασώσεως η οποία κινήθηκε έναντι του CEVA δεν θα μπορούσαν να επιτευχθούν στην πράξη αν η από 15 Σεπτεμβρίου 2016 αναγγελία της απαιτήσεως της Επιτροπής στη Γαλλία δεν είχε ως αποτέλεσμα την κατά το βελγικό δίκαιο διακοπή της παραγραφής.

58 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι η παρούσα αγωγή ασκήθηκε στις 19 Δεκεμβρίου 2020, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προθεσμία παραγραφής δεν έχει παρέλθει εν προκειμένω.

59 Επομένως, η ένσταση παραγραφής που προέβαλε το CEVA πρέπει να απορριφθεί.

Επί του βασίμου του αιτήματος

60 Προς στήριξη του αιτήματός της, η Επιτροπή ζητεί την επιστροφή όλων των ποσών που καταβλήθηκαν στο CEVA στο πλαίσιο της σύμβασης Seapura, πλέον τόκων υπερημερίας.

61 Πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο επιλαμβάνεται ένδικης διαφοράς δυνάμει ρήτρας διαιτησίας κατά το άρθρο 272 ΣΛΕΕ, πρέπει να την επιλύει βάσει του εφαρμοστέου στη σύμβαση ουσιαστικού δικαίου (απόφαση της 1ης Μαρτίου 2017, Universiteit Antwerpen κατά REA, T-208/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:136, σκέψη 53).

62 Εν προκειμένω, υπενθυμίζεται ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 1, της σύμβασης Seapura, εφαρμοστέο στην εν λόγω σύμβαση ουσιαστικό δίκαιο είναι το βελγικό δίκαιο.

63 Όσον αφορά τους κανόνες που διέπουν την εκτέλεση και την ερμηνεία των συμβάσεων στο βελγικό δίκαιο, το άρθρο 1134, τρίτο εδάφιο, του βελγικού αστικού κώδικα, ως είχε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, προβλέπει ότι «[οι νομίμως συναφθείσες συμβάσεις] πρέπει να εκτελούνται καλή τη πίστει».

64 Σύμφωνα με το άρθρο 1147 του βελγικού αστικού κώδικα, ως είχε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, ο οφειλέτης καταδικάζεται, εφόσον συντρέχει περίπτωση, σε καταβολή αποζημιώσεως είτε για μη εκπλήρωση της παροχής είτε για καθυστέρηση στην εκτέλεση της παροχής, οσάκις δεν αποδεικνύει, έστω και αν είναι καλόπιστος, ότι ο λόγος της μη εκπληρώσεως δεν οφείλεται σε υπαιτιότητά του.

65 Υπό το πρίσμα αυτών ακριβώς των διατάξεων πρέπει να εξεταστεί αν το CEVA διέπραξε παρατυπίες κατά την εκτέλεση της σύμβασης Seapura, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή.

Επί της εκθέσεως της OLAF

66 Η Επιτροπή στηρίζει το αίτημά της στις διατάξεις του άρθρου 1147 του βελγικού αστικού κώδικα όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, καθώς και του άρθρου 3, παράγραφος 5, του παραρτήματος ΙΙ της σύμβασης Seapura το οποίο μνημονεύθηκε στη σκέψη 40 ανωτέρω.

67 Υποστηρίζει ότι στην έκθεση της OLAF διαπιστώθηκε η εκ μέρους του CEVA διάπραξη σοβαρών οικονομικών παρατυπιών κατά την εκτέλεση της σύμβασης Seapura.

68 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δικαιούται να ζητήσει την επιστροφή του συνόλου της επιδότησης που κατέβαλε στο CEVA, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 5, του παραρτήματος II της σύμβασης Seapura.

69 Το CEVA αμφισβητεί το ως άνω επιχείρημα και ισχυρίζεται, πρώτον, ότι η έρευνα της OLAF δεν αφορούσε το σχέδιο για το οποίο συνήφθη η σύμβαση Seapura και, δεύτερον, ότι η έκθεση της OLAF ουδόλως συνέδεε τις εντοπισθείσες παρατυπίες με την εν λόγω σύμβαση.

70 Συναφώς, πρέπει καταρχάς να επισημανθεί ότι, όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, η σχετική με το CEVA έρευνα της OLAF περιλαμβάνει δύο σκέλη, το πρώτο εκ των οποίων αφορά τις άμεσες δαπάνες, ενώ το δεύτερο τα διαρθρωτικά ταμεία.

71 Πρέπει, ακολούθως, να διευκρινιστεί ότι η έρευνα της OLAF αφορούσε κυρίως δύο είδη ύποπτων συμπεριφορών, και συγκεκριμένα, πρώτον, την παραποίηση των δελτίων χρόνου εργασίας του προσωπικού και, δεύτερον, τη λογοκλοπή επιστημονικών εγγράφων στα διάφορα σχέδια του CEVA.

72 Εν προκειμένω, η έκθεση της OLAF διαπιστώνει ρητώς σοβαρές οικονομικές παρατυπίες σε όλα τα σχέδια του CEVA, συμπεριλαμβανομένης της σύμβασης Seapura. Όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, δεδομένου ότι το πεδίο έρευνας της OLAF είχε οριζόντιο χαρακτήρα, σε αυτό περιλαμβάνεται κατ' ανάγκην και η σύμβαση Seapura.

73 Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα του CEVA ότι η έρευνα και η έκθεση της OLAF δεν αφορούσαν το σχέδιο Seapura.

74 Όσον αφορά, τέλος, τις σοβαρές οικονομικές παρατυπίες οι οποίες διαπιστώθηκαν με την έκθεση της OLAF, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως υποστηρίζει το CEVA, δεδομένου ότι η έκθεση δεν προσδιόρισε τα έγγραφα που φέρονται να αποτελούν αντικείμενο λογοκλοπής, ο σχετικός ισχυρισμός δεν μπορεί να θεωρηθεί αποδεδειγμένος όσον αφορά το σχέδιο Seapura.

75 Αντιθέτως, όσον αφορά τον ισχυρισμό περί παραποίησης των δελτίων χρόνου εργασίας του προσωπικού, στην έκθεση της OLAF αποδεικνύεται ότι το CEVA είχε καταρτίσει διάφορες εκδοχές των δελτίων διαχειρίσεως του χρόνου εργασίας για τα σχέδια των οποίων το κόστος υποχρεούνταν να αιτιολογήσει, γεγονός που καταδεικνύει ότι παραποίησε τα στοιχεία του χρόνου εργασίας του προσωπικού του, ιδίως όσον αφορά τα ευρωπαϊκά σχέδια, ούτως ώστε να αποδεσμευθεί το μέγιστο δυνατό ποσό των κονδυλίων που είχαν διατεθεί για κάθε σχέδιο.

76 Επιπλέον, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, στην έκθεση της OLAF εντοπίζονται ανωμαλίες όχι μόνο στο σύστημα καταγραφής των ωρών εργασίας, αλλά και στην κατανομή τους στα διάφορα σχέδια, μεταξύ των οποίων και το σχέδιο Seapura. Συγκεκριμένα, από την εν λόγω έκθεση προκύπτει ότι οι ελεγκτές, προκειμένου να διαμορφώσουν συνολική εκτίμηση, εξέτασαν κατ' αντιπαραβολή τα έγγραφα που προέρχονταν από τα διάφορα σχέδια και αντιστοιχούσαν στην ίδια περίοδο, γεγονός που τους επέτρεψε να διακριβώσουν την ορθότητα των δελτίων καταγραφής του χρόνου εργασίας για το σύνολο των υπό εξέλιξη σχεδίων. Ειδικότερα, επιβάλλεται συναφώς η διαπίστωση ότι, στο πλαίσιο της εξέτασης του συνόλου των ωρών εργασίας κάθε υπαλλήλου, η έκθεση της OLAF αναφέρεται επανειλημμένως στο σχέδιο Seapura.

77 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι ελεγκτές έκριναν αναξιόπιστες όλες τις δαπάνες προσωπικού που δηλώθηκαν για την περίοδο μεταξύ 2001 και 2005. Κατά συνέπεια, θεώρησαν ότι οι σοβαρές οικονομικές παρατυπίες που επηρέαζαν τη δήλωση σχετικά με τον χρόνο εργασίας του προσωπικού του CEVA αφορούσαν το σύνολο των σχεδίων και επομένως και το σχέδιο Seapura.

78 Επιπλέον, από τα πορίσματα και τις εκτιμήσεις της έκθεσης της OLAF προκύπτει ότι οι ανθρώπινοι πόροι του CEVA δεν επαρκούσαν για την εκπλήρωση των συμβατικών υποχρεώσεών του επί του συνόλου των έργων που είχε αναλάβει και ότι υφίσταντο έως και οκτώ διαφορετικές εκδοχές της διαχειρίσεως του χρόνου, για τον ίδιο υπάλληλο, για το ίδιο έργο και για το ίδιο έτος, γεγονός που επιβεβαίωνε ότι τα δελτία χρόνου εργασίας είχαν παραποιηθεί σε όλα τα σχέδια και, κατ' ανάγκην, στο σχέδιο Seapura. Η OLAF κατέληξε επίσης στο συμπέρασμα ότι, εξαιτίας των ενεργειών του πρώην διευθύνοντος συμβούλου του CEVA, οι εν λόγω παραποιήσεις είχαν διαπραχθεί σκόπιμα και συστηματικά.

79 Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα του CEVA ότι οι διαπιστωθείσες παρατυπίες δεν συνδέονται με το έργο Seapura.

80 Στο μέτρο που στην έκθεση της OLAF διαπιστώθηκαν σοβαρές οικονομικές παρατυπίες, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 5, του παραρτήματος ΙΙ της σύμβασης Seapura, δικαίως η Επιτροπή ζητεί από το CEVA την επιστροφή του συνόλου των ποσών τα οποία του κατέβαλε στο πλαίσιο εκτέλεσης της σύμβασης.

Επί των ποινικών διαδικασιών ενώπιον των γαλλικών δικαστηρίων

81 Το CEVA ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να θεμελιώσει το αίτημά της στον κατ' αυτήν απατηλό τρόπο διαχείρισης της επιδοτήσεως που του χορηγήθηκε, δεδομένου ότι το CEVA απαλλάχθηκε τελικά από τα γαλλικά ποινικά δικαστήρια ως προς όλες τις κατηγορίες.

82 Εξάλλου, με την απόφαση της 1ης Απριλίου 2014, το cour d'appel de Rennes (εφετείο Rennes) υπογράμμισε ότι έγινε νόμιμη διαχείριση και ότι η υλοποίηση των επίμαχων σχεδίων ουδέποτε προκάλεσε στα θεσμικά όργανα της Ένωσης επιφυλάξεις επιστημονικής φύσεως. Συνεπώς, το CEVA υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχθεί τους ισχυρισμούς της Επιτροπής οι οποίοι θεμελιώνονται στον κατ' αυτήν απατηλό χαρακτήρα των τελεσθεισών πράξεων.

83 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα του CEVA και ισχυρίζεται ότι, δυνάμει της αρχής της δεσμευτικής ισχύος των συμβάσεων, η οποία διακηρύσσεται στο άρθρο 1134 του βελγικού αστικού κώδικα ως είχε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, τα μέρη δεσμεύονται από το άρθρο 3, παράγραφος 5, του παραρτήματος ΙΙ της σύμβασης Seapura και, ως εκ τούτου, η επιστροφή των καταβληθέντων ποσών δεν προϋποθέτει την καταδίκη του CEVA από εθνικό ποινικό δικαστήριο, αλλά τελεί υπό τον όρο της απόδειξης ότι διαπράχθηκε απάτη ή σοβαρές οικονομικές παρατυπίες που διαπιστώθηκαν στο πλαίσιο λογιστικού ελέγχου.

84 Η Επιτροπή επισημαίνει επίσης ότι το CEVA δεν μπορεί να προσθέσει προϋπόθεση σε συμβατικό όρο ο οποίος δεν χρήζει ερμηνείας.

85 Συναφώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, στο πλαίσιο σύμβασης όπως η εν προκειμένω επίμαχη, το γεγονός και μόνον της διαπίστωσης απάτης ή σοβαρών οικονομικών παρατυπιών στο πλαίσιο λογιστικού ελέγχου αρκεί για να θεμελιωθεί η αξίωση της Επιτροπής για επιστροφή των ποσών που κατέβαλε (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 3ης Μαΐου 2018, Sigma Orionis κατά Επιτροπής, T-48/16, EU:T:2018:245, σκέψεις 121 έως 125).

86 Εν προκειμένω, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 78 και 80 ανωτέρω, η παραποίηση των δελτίων χρόνου εργασίας του προσωπικού συνιστά, τουλάχιστον, σοβαρή οικονομική παρατυπία, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 5, του παραρτήματος ΙΙ της σύμβασης Seapura.

87 Πλην όμως, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 5, του παραρτήματος ΙΙ της σύμβασης Seapura, η επιστροφή της επίμαχης κοινοτικής συνδρομής τελεί μόνον υπό την προϋπόθεση της διαπίστωσης απάτης ή σοβαρών οικονομικών παρατυπιών στο πλαίσιο λογιστικού ελέγχου, ενώ δεν εξαρτάται από ποινική καταδίκη ή από τον χαρακτηρισμό των εν λόγω πράξεων ως αξιόποινων.

88 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η απαλλαγή από τις κατηγορίες για απάτη ή υπεξαίρεση δημοσίου χρήματος από ποινικό δικαστήριο ουδόλως επηρεάζει την εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 5, του παραρτήματος ΙΙ της σύμβασης Seapura.

Επί της αρχής της δικονομικής αυτονομίας

89 Το CEVA υποστηρίζει ότι, δυνάμει της αρχής της δικονομικής αυτονομίας η οποία έχει καθιερωθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου, ελλείψει εναρμόνισης σε ευρωπαϊκό επίπεδο, το δίκαιο και οι διαδικασίες κάθε κράτους μέλους περιορίζονται στην εθνική έννομη τάξη, με αποτέλεσμα οι πολίτες να μην μπορούν να επικαλούνται το δίκαιο ενός κράτους μέλους ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων άλλου κράτους μέλους.

90 Εν προκειμένω, κατά το CEVA, η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεστεί τις διαδικασίες που κινήθηκαν στη Γαλλία βάσει του γαλλικού δικαίου καθόσον η σύμβαση Seapura διέπεται από το βελγικό δίκαιο και απονέμει δικαιοδοσία για την εκδίκαση της υπό κρίση διαφοράς στο Γενικό Δικαστήριο.

91 Η Επιτροπή αμφισβητεί την εν λόγω επιχειρηματολογία.

92 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι εν προκειμένω, ανεξαρτήτως του αν η επίμαχη σύμβαση διέπεται από τους κανόνες του δικαίου της Ένωσης ή όχι, η Επιτροπή άσκησε αγωγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου βάσει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ.

93 Πρέπει να υπομνησθεί ότι από τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 61 ανωτέρω προκύπτει ότι, όταν ασκείται αγωγή βάσει ρήτρας διαιτησίας δυνάμει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να επιλύσει τη διαφορά βάσει του εφαρμοστέου στη σύμβαση ουσιαστικού δικαίου. Πλην όμως, από το σκεπτικό που παρατίθεται στις σκέψεις 52 έως 57 ανωτέρω προκύπτει ότι το γεγονός ότι το βελγικό δίκαιο διέπει τη σύμβαση δεν θίγει την άμεση εφαρμογή του κανονισμού 1346/2000, δυνάμει του οποίου ορισμένες διατάξεις του γαλλικού εμπορικού κώδικα παράγουν τα αποτελέσματά τους στο βελγικό δίκαιο. Επομένως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το CEVA, η Επιτροπή ορθώς και χωρίς να παραβιάζει την αρχή της διαδικαστικής αυτονομίας ζήτησε, βάσει του κανονισμού 1346/2000, να επέλθουν στο βελγικό δίκαιο τα αποτελέσματα των διαδικασιών που κινήθηκαν στη Γαλλία.

94 Η στηριζόμενη στην παραβίαση της αρχής της διαδικαστικής αυτονομίας επιχειρηματολογία του CEVA πρέπει ως εκ τούτου να απορριφθεί.

95 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα της Επιτροπής και να διαπιστωθεί ότι η απαίτηση της Επιτροπής έναντι του CEVA ανέρχεται στο κυρίως οφειλόμενο ποσό των 168 220,16 ευρώ, πλέον των οφειλόμενων τόκων κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, παράγραφος 5, του παραρτήματος II της σύμβασης.

Επί του αιτήματος της Επιτροπής να εκδώσει το Γενικό Δικαστήριο ερήμην απόφαση όσον αφορά την TCA και την AJIRE

96 Με τις από 14 Ιουνίου 2021 παρατηρήσεις της επί της συνέχειας της διαδικασίας, η Επιτροπή ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να της επιδικάσει τα αιτήματά της όσον αφορά την TCA και την AJRE, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 123, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

97 Πρέπει να τονιστεί ότι, σύμφωνα με τα τροποποιηθέντα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση αιτήματά της, η Επιτροπή δεν στρέφεται πλέον κατά της TCA και της AJIRE και, επομένως, εμμέσως πλην σαφώς προκύπτει ότι δεν ζητεί πλέον από το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι οι εν λόγω εταιρίες υποχρεούνται να επιστρέψουν τα ποσά που καταβλήθηκαν στο πλαίσιο της εκτέλεσης της σύμβασης Seapura.

98 Από τις σκέψεις 60 έως 95 ανωτέρω προκύπτει ότι, στο μέτρο που η έκθεση της OLAF διαπίστωσε σοβαρές οικονομικές παρατυπίες, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 5, του παραρτήματος II της σύμβασης Seapura, δικαίως η Επιτροπή ζητεί από το CEVA την επιστροφή του συνόλου των ποσών που του καταβλήθηκαν στο πλαίσιο της εκτέλεσης της σύμβασης Seapura.

99 Δεδομένου ότι έγινε δεκτό το σύνολο των αιτημάτων της Επιτροπής, τα οποία αφορούν αποκλειστικά το CEVA, παρέλκει η απόφανση επί του αιτήματος της Επιτροπής να της επιδικάσει το Γενικό Δικαστήριο τα αιτήματά της όσον αφορά την TCA και την AJIRE.

Επί των δικαστικών εξόδων

100 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

101 Δεδομένου ότι το CEVA ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Η αξίωση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής έναντι του Centre d'étude et de valorisation des algues SA (CEVA) ανέρχεται στο κυρίως οφειλόμενο ποσό των 168 220,16 ευρώ, πλέων τόκων υπερημερίας από την καταβολή των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών, με ετήσιο επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο που καθορίζει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) για τις πράξεις κύριας αναχρηματοδότησης, προσαυξημένο κατά 2 ποσοστιαίες μονάδες.**

2) **Το CEVA φέρει τα δικαστικά έξοδά του και καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.**

da Silva Passos Valančius Truchot

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Σεπτεμβρίου 2023.

(υπογραφές)